THE BOMBIT ZINE

εργαλείο διάρρηξης της φοιτητικής κουλτούρας #2_05/14

Την στιγμή που το πανεπιστήμιο δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να πείσει για την αξία του διανοητικού έργου που (υποτίθεται πως) επιτελείται στο εσωτερικό του, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες προσπαθούν απεγνωσμένα να βρουν νησίδες κοινωνικής ανέλιξης μέσα στα χαλάσματα της σύγχρονης εργασιακής πραγματικότητας. Η φοιτητική κουλτούρα, ξεδιάντροπα γυμνή πια, βρίσκει ακόμα τρόπους να αναπαράγεται πιασμένη απ' τα φαντάσματα του παρελθόντος: του "εγώ δεν θα γίνω εργάτης", του "εγώ θα κάνω καριέρα", του "εγώ θα βρω την άκρη και θα γλυτώσω απ' τα σκατά".

Έχουμε κάθε λόγο να σκοτώνουμε τις ψευδαισθήσεις που μας βαραίνουν . Γιατί μόνο έτσι θα βρούμε τρόπους να ξεκλειδώσουμε τις συλλογικές εκείνες δυνατότητες που θα μας κρατήσουν ζωντανούς απ' το ναυάγιο της εκπαίδευσης. Γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουμε να σταθούμε, ο ένας δίπλα στον άλλο, με αξιοπρέπεια.

Η συνέλευση διαρρήκτες της φοιτητικής κουλτούρας αποτελείται από φοιτητές και φοιτήτριες σχολών της Αθήνας και λειτουργεί αυτόνομα, μακριά από κόμματα και παρατάξεις, ερευνητικά προγράμματα, media, Μ.Κ.Ο. και λοιπούς θεσμικούς φορείς.

για επικοινωνία:
diarrhktes@gmail.com

θέλουμε μετανάστες σε όλες τις σχολές-κλωτσιές σε μπάτσους και πρυτανικές αρχές!

---

security στις σχολές;

τι (δεν) θα κάνουν αυτοί και τι κάνουμε εμείς.

εκδήλωση/ανοιχτή συνέλευση

την τετάρτη 21/05

στις 15.00///πανεπιστημιούπολη
ζωγράφου/ΣΘΕ/ φυσικό.

για τις εργολαβίες

μ έ ρ ο ς II

Πίσω απ'το ναό της γνώσης, τα ερευνητικά προγράμματα, τα think tanks, τους - όλο κύρος - καθηγητές και τα ζοφερά αμφιθέατρα, τόσο στο ΑΠΘ όσο και στο ΕΚΠΑ (και αλλού), κρύβεται ένα κάτεργο. Το πανεπιστήμιο, πάντοτε δημόσιο και ελεύθερο, αναθέτει σε ιδιωτικές εταιρείες τον καθαρισμό των κτιριακών εγκαταστάσεών του, οι οποίες με τη σειρά τους ενοικιάζουν τις εργαζόμενες τους για να κάνουν τη βρωμοδουλειά· και όχι βρωμοδουλειά λόγω του περιεχόμενού της, αλλά λόγω του καθεστώτος στο οποίο εργάζονται.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αυθαίρετη απόλυση της Μ. Ποτυράλα το 2010 από την εργολαβία καθαρισμού της Αλεξίου. Παρ'ότι κρίθηκε παράνομη η απομάκρυνσή της από την επιθεώρηση εργασίας, η εργολάβος δεν την επαναπροσέλαβε ποτέ, αναδεικνύοντας ποιος πραγματικά κάνει τα κουμάντα στο δημόσιο – κατά τ'άλλα – πανεπιστήμιο. Εκείνο το ακαδημαϊκό έτος δημιουργήθηκε και η συνέλευση ενάντια στις εργολαβίες στο ΕΚΠΑ, που στόχο είχε, εκτός από την στήριξη των εργαζομένων, την ανάδειξη αυτού του πλέγματος εξουσιών που διατηρεί αλληλοεξαρτώμενες τις έννοιες του δημόσιου και του ιδιωτικού. Και δεν είναι ο καθαρισμός το μόνο πόστο που παραχωρείται σε εταιρείες· είναι επίσης η σίτιση των φοιτητών, η φύλαξη των εγκαταστάσεων και της λειτουργίας των σχολών και όσο πάει επεκτείνεται η γκάμα των αρμοδιοτήτων που ανατίθενται.

Η ορθολογικότητα, ως κεντρικό σημείο αναφοράς της πολιτικής σήμερα, θα προέτασσε την απευθείας πρόσληψη απ'το πανεπιστήμιο, εξοικονομώντας έτσι το μεγάλο κόστος της διαμεσολάβησης της εργοδοσίας. Να σταματήσει επιτέλους κι αυτή η γκρίνια για την έλλειψη οικονομικών πόρων των ιδρυμάτων, που σε κάθε ευκαιρία επικαλούνται διάφοροι και διάφορες ειδικοί. Αλλά εκτός από τις μπίζνες μεταξύ πανεπιστημίου, υπεύθυνων καθηγητών και εργολάβων μέσω των διαγωνισμών ανάθεσης, γλιτώνει και τις μανούρες των καθαριστριών, όποτε εκείνες επιλέγουν να είναι μαχητικές· και είναι συχνά.

Ένα τέτοιο ακριβώς παράδειγμα, λοιπόν, γλίτωσε και το 2013, όταν αποφάσισαν να απεργήσουν οι καθαρίστριες της φιλοσοφικής, αφού οι δικαιολογίες στις διαρκείς καθυστερήσεις των πληρωμών και τα χρωστούμενα του Σιμωνετάτου (εργολάβου στη συγκεκριμένη περίπτωση) σταμάτησαν να πιάνουν τόπο. Ο εργολάβος ορκιζόταν ότι δεν έχει πληρωθεί απ'το δημόσιο πανεπιστήμιο, το δημόσιο πανεπιστήμιο ορκιζόταν για το αντίστροφο και τελικά το αποδεικτικό συγχωροχάρτι χανόταν κάπου στα γραφεία των διοικητικών υπαλλήλων, οι οποίοι ένιπταν κι εκείνοι με τη σειρά τους τα χέρια τους. Εν τέλει, έπειτα από κάποιους τσαμπουκάδες, κάποιες διαβεβαιώσεις και τελικά κάποιες πληρωμές, αφού και το ΠΑΜΕ δεν κάλυψε την απεργία με κίνδυνο να απολυθούν δίχως αποζημιώσεις, οι καθαρίστριες αποσύρθηκαν πίσω στο κάτεργο, έχοντας μια νίκη και μια ήττα· από τη μία την αξιοπρέπεια και κάποια απ'τα δεδουλευμένα τους κι από την άλλη την ίδια επισφάλεια με πριν.

Και σ'αυτό το σημείο ερχόμαστε αντιμέτωποι με το εξής παράδοξο: όποτε οι καθαρίστριες βγάζουν τις τιρκουάζ ρόμπες που μυρίζουν χλωρίνη, όλοι ξαφνικά θυμούνται το σπάνιο χρώμα του πολύτιμου λίθου απ'όπου έχει προκύψει αυτή η ιδιαίτερη απόχρωση και αναθεματίζουν την αυθάδειά του ν' αρνηθεί να κοσμεί το στέμμα του πανεπιστημίου. Κοσμήτορες, φοιτητές, φοιτήτριες, μαμάδες και μπαμπάδες, media, φρίττουν με την κατάντια του πανεπιστημίου. Απ΄την άλλη, όταν ξαναφορεθούν οι ρόμπες κι επιστρέψει η κανονικότητα, γίνονται ξανά αόρατες· σαν οι ρόμπες να ήταν αξεσουάρ χολιγουντιανού μάγου, σαν το πολύτιμο τιρκουάζ να χάνει τη λάμψη του. Η κοινωνική αξία της εργασίας των καθαριστριών τίθεται σε πλήρη αντίθεση με την ολοκληρωτική υποτίμησή της. Μέχρι να τους κάτσει η πέτρα στο λαιμό, έξω οι εργολαβίες απ'το ΕΚΠΑ!

Από τον μπάτσο στον άνθρωπο; μία αναδιάρθρωση δρόμος!

Έχει περάσει ήδη ένας μήνας και κάτι, από την διακήρυξη της αναδιάρθρωσης της ελληνικής αστυνομίας με άξονα την μέγιστη αποδοτικότητα της και την οικονομικότερη λειτουργία της. Το υπουργείο δημόσιας τάξης, μετατρέπεται σε ένα πολιτικό (sic) υπουργείο και η αστυνομία αυτονομείται από αυτό, καθώς δημιουργείται ανεξάρτητος διοικητικός μηχανισμός Διεύθυνσης (Οικονομικών και Επιτελικού Σχεδιασμού), γέφυρα ανάμεσα στο υπουργείο και την ΕΛ.ΑΣ. Παράλληλα τα τμήματα της χωρίζονται σε τμήμα τρομοκρατίας, μετανάστευσης και διοίκησης, σκιαγραφώντας ήδη το προφίλ του εσωτερικού εχθρού. Η αναδιάρθρωση στο σύνολο της πλαισιώνεται από αρκετή ζάχαρη εξανθρωπισμού, μια ειδική ουσία που καθώς αλέθεται στο θέαμα, αντιστρέφει τις κοινωνικές διαδικασίες με τρόπο που ο μπάτσος παρουσιάζεται σαν άνθρωπος.

Πως μπορούμε όμως να κατανοήσουμε τον παραπάνω μετασχηματισμό; Με άλλα λόγια, τι σημαίνει αυτονόμηση της ΕΛ.ΑΣ από την τυπική διάρθρωση του κράτους; Αυτό για το οποίο είμαστε σίγουρες/οι, είναι πως στην αναδιάρθρωση της ΕΛ.ΑΣ αποκρυσταλλώνεται με θεσμικό τρόπο το πραγματικό σύνταγμα των κοινωνικών σχέσεων, στο οποίο οι μπάτσοι- η εκτελεστική εξουσία είχε από καιρό μετατραπεί σε αποκλειστικό διαχειριστή προλεταριακών πληθυσμών (βλ. μετανάστες/τριες, χρήστες/τριες ουσιών), διευρύνοντας συνεχώς τα πεδία δραστηριότητας της. Λογική συνέπεια αυτής της διαδικασίας -ύστερα από την βαθιά αναδίπλωση των μηχανισμών που συγκροτούν την αστυνομία με το κωδικό όνομα «αντιναζιστικό κράτος»- είναι η επιθυμία η ΕΛ.ΑΣ, να απαλλαγεί από εξωτερικές ρυθμίσεις και έλεγχο και να μετατραπεί σε έναν μηχανισμό που πλέον μπορεί να αυτοκαθορίζεται, να σχεδιάζει το μέλλον του ανεξάρτητα της πολιτικής συγκυρίας και να διορθώνει μόνος του τις παθογένειες του.

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά περισσότερα. Σκοπός μας, όμως, είναι να φωτίσουμε τον τρόπο με τον οποίο το Πανεπιστήμιο καλείται να συμμετάσχει στην αναδιοργάνωση της ΕΛ.ΑΣ. Δεν πρόκειται για κάτι πρωτότυπο, το πανεπιστήμιο με ορατούς και αόρατους τρόπους συνεργάζεται σταθερά με το σύμπλεγμα της ασφάλειας και ένα κομμάτι της ακαδημαϊκής κοινότητας φλερτάρει ανοιχτά με τους αναβαθμισμένους κύκλους εργασίας/έρευνας που προσφέρει ο στρατός και η αστυνομία. Ακολουθούν τα λεφτά και αυτά, με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση, κυκλοφορούν στα χέρια μπάτσων και καραβανάδων.Το ΄΄FBI αλά ελληνικά του Δένδια΄΄σηματοδοτεί, όμως, μια τομή, καθώς το σύμπλεγμα της ασφάλειας δεν αρκείται πλέον στο να δανείζεται «τεχνοκράτες» ακαδημαϊκούς ώστε να φέρνουν εις πέρας κάθε είδους δουλειές, αλλά χρειάζεται μια γνώση για τον εαυτό του.

Χρειάζεται δηλαδή, ροές γνώσεων που να τέμνουν διαγώνια την ΕΛ.ΑΣ, να εκκινούν από τους μπάτσους που βρίσκονται στον δρόμο και να φτάνουν στα σαλόνια και τα γαλόνια των υψηλών διοικητικών κλιμακίων. Ακαδημαϊκός- μπάτσος; Και ακαδημαϊκός και μπάτσος. «Τώρα πια έχουμε σαφή γνώση και εμπειρία πως η αστυνομία θα μπορέσει να υπηρετήσει καλύτερα τον Έλληνα πολίτη». Ο Δένδιας στην συνέντευξη τύπου που παραχώρησε στις 28/1 δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο αποκαλυπτικός, η εμπειρία της αστυνομίας μετατρέπεται σε γνώση, με άλλα λόγια η εξουσία παράγει γνώση και η γνώση την νομιμοποιεί καθώς ρέει μέσα σε δίκτυα εξουσίας.

Τι σημαίνουν όμως πρακτικά τα παραπάνω; Μπορούμε να εντοπίσουμε δύο διαφορετικές ροές που προετοιμάζουν την σύνταξη της νέας ακαδημαϊκής πραγματικότητας. Η μια, εκκινεί από τις αυξημένες χρηματοδοτήσεις του συμπλέγματος της ασφάλειας προς το πανεπιστήμιο, που διαμορφώνουν αντίστοιχα τους σκοπούς και την μέθοδο, γνωστικά αντικείμενα και ερευνητικά προγράμματα. Και η άλλη εκκινεί από την μαζική εισροή μπάτσων-φοιτητών στο πανεπιστήμιο ως υποχρεωτική διάταξη της αναδιάρθρωσης του πανεπιστημίου (βλ. το πρόγραμμα DIN της ΑΣΟΕΕ, στις ομάδες του οποίου υποχρεωτικά συμμετέχει ένα σημαντικό ποσοστό μπάτσων). Κάτι περισσότερο από ασφαλίτες με πτυχίο· καθώς ο ρόλος των μπάτσων-φοιτητών δεν θα περιορίζεται στις παραδόσεις του «επαγγέλματος»: θα πρέπει να είναι ενεργοί μέσα στα δίκτυα παραγωγής γνώσης. Οφείλουν να συμμετέχουν ενεργά, να οδηγούν, με ερωτήσεις κα εργασίες τα αντικείμενα σε κατευθύνσεις που ενδιαφέρουν το «επάγγελμα», να εξειδικεύονται και να κοινωνικοποιούνται. Ύστερα να μετατρέπουν τις γνώσεις τους σε μια γλώσσα που μπορεί να διοχετευτεί σε όλο το εύρος της ΕΛ.ΑΣ. Μεγάλη ευκαιρία για τον επιθετικό μικροαστισμό των φοιτητών, που πλέον θα μπορούν εύκολα, γρήγορα και εντός προγράμματος σπουδών να κάνουν παρέα με μπάτσους.

Από εμάς; Τίποτε περισσότερο από την επανάληψη βασικών κοινοτοπιών: ξανά και ξανά, βλέπουμε τους εχθρούς στα μάτια των συμφοιτητών μας, καθώς, πλέον, αναγνωρίζουμε τους συμφοιτητές στα μάτια των εχθρών μας. Δεν τον αλλάζει η στολή τον άνθρωπο: χωρίς αυτήν μαλάκας, μαλάκας και μ'αυτή.

ΥΓ: Μερικές φορές η μητρόπολη είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική. Στην οδό Μιχαλακοπούλου ,για παράδειγμα, υπάρχει ένα μαγαζί νυχτερινής διασκέδασης από αυτά, στα οποία συναντιέται καθημερινά ο εθνικός κορμός: μπάτσοι-μαφιόζοι-νοικοκυραίοι και λοιποί φιλήσυχοι. Το μαγαζί λέγεται "club FBI" πιθανώς κάπως έτσι να μοιάζει το FBI του Δένδια, μαφία αλά ελληνικά και νέον για την βιτρίνα.

Στις 8/4 μπάτσοι, για μια ακόμα φορά περικυκλώνουν την ασοεε .Ασφαλίτες που βρίσκονται ήδη μέσα στη σχόλη, στα τραπεζάκια της δαπ, περιμένουν το σωστό timing για κλείσουν τις πόρτες. Ομάδες δέλτα και ματ κυνηγάνε τους μετανάστες μικροπωλητές, χτυπάνε και συλλαμβάνουν 12 μετανάστες κ έναν φοιτητή. Την επόμενη μέρα οι συλληφθέντες οδηγούνται στα δικαστήρια με τις κατηγορίες της αντίστασης κατά της αρχής, απλών σωματικών βλαβών και παράνομου εμπορίου ενώ την ίδια στιγμή η αστυνομία εισβάλλει σε σπίτια συλληφθέντων. Ο φοιτητής αφήνεται ελεύθερος. Μετά από λίγες μέρες και δύο από τους μετανάστες. Οι υπόλοιποι εξακολουθούν να κρατούνται, με απόφαση της αστυνομίας «ως επικίνδυνοι για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια» , στο α.τ ομονοίας και στην αμυγδαλέζα .Η δίκη αναβλήθηκε για 25/6.Δεν θα πούμε τίποτα- τα λένε όλα οι ίδιοι μετανάστες με τον αγώνα που δίνουν καθημερινά.Τα αποσπάσματα είναι από μαρτυρίες δύο μεταναστών μικροπωλητών.

"Ήρθα το 09 να βρω δουλειά, νόμιζα ότι ήταν καλά. Η ζωή μας εδώ είναι χάλια. Δεν είμαστε καλά. Πριν λίγα χρόνια κάπως καλυτέρα, τώρα χαμός. Δεν βρίσκουμε δουλειά, δεν έχουμε δικαιώματα, δεν έχουμε ζωή δεν έχουμε τίποτα. Δεν είμαστε εγκληματίες ούτε δολοφόνοι.

Αγοράζουμε από λαϊκές και τα πουλάμε έξω από την ασοοε για να ζήσουμε. Περνάνε εβδομάδες που δεν πουλάμε τίποτα. Περνάνε έλληνες απ' έξω, φτύνουν, "γιατί είσαι στην ελλάδα, πήγαινε στην χώρα σου αν θες να δουλέψεις" λένε…

Μια μέρα ήρθαν και έβγαλαν μαχαίρι. Κάποιες φορές βγάζουν και πιστόλι. Πολλοί έλληνες είναι ρατσιστές. Έχουμε πρόβλημα. Κάθε φορά μπάτσοι, ασφαλίτες και χρυσαυγίτες μαζί έρχονται, μας κυνηγάνε, μας χτυπάνε, παίρνουν τα πράγματα και τα λεφτά μας. Είτε έχεις χαρτιά είτε όχι σε μαζεύουνε… Μετά φυλακή. Ατελείωτες ώρες, μήνες, μπορεί και χρόνια.

Αστυνομία, υπουργεία, κυβέρνηση, χρυσαυγίτες, πρύτανης, είναι όλοι μαζί. Φασίστες. Είναι δολοφόνοι. […]
Μένω στη ασοεε γιατί δεν μπορώ να πάω άλλου…Ναι, φοβάμαι. Δεν έχουμε ελευθερία…

δύναμη και αλληλεγγύη στο

Λένε ότι για τη κρίση φταίμε εμείς γιατί δεν θέλουν να είμαστε μαζί με έλληνες. Πιστεύω πως πρέπει να είμαστε μαζί, ν' αγαπάμε μαζί, να χαμογελάμε, αλλιώς δεν θα γίνει τίποτα."

"Ήρθα γιατί βαρέθηκα στη χώρα μου. Ήθελα να ταξιδέψω να δω πως είναι. Δεν φτάνει να το βλέπεις από την τηλεόραση. Δεν ήξερα τίποτα για την ελλάδα. Νόμιζα ότι επειδή θέλει πολλά λεφτά για να έρθεις, αυτά τα λεφτά θα τα βγάζεις εδώ, θα ζεις καλά. Δεν είναι όμως έτσι.

Παλιότερα έβρισκα δουλειά. Πάντα ζητούσα αυτά που δούλευα, γιατί αν δεν τους τα ζητάς καταλαβαίνουν ότι φοβάσαι και δεν σε πληρώνουν.

Στην ασοοε παλιότερα που πουλάγαμε, δεν ερχόντουσαν τόσο οι μπάτσοι. Αλλού ήταν δύσκολα απλά έπρεπε να ξέρεις που να πας.

Λένε για παραεμπόριο στην τηλεόραση - είμαστε 10 άτομα, τι παραεμπόριο είναι αυτό! Αφού δεν βρίσκουμε δουλειά. Θέλουν να μας πιέσουν να κλέψουμε για να πουν οι μετανάστες είναι κλέφτες.

Στο λεωφορείο διάφοροι λένε τα γνωστά. Πάντα απαντάω όταν λένε αυτές τις μαλακίες, νομίζουν ότι δεν καταλαβαίνεις, ότι φοβάσαι...

Τα λένε για ν' ακούσουν οι άλλοι, για να νιώσουν κάπως.

Τώρα δεν έχω δουλειά. Είναι πολύ δύσκολα. Παίρνω τηλέφωνο για δουλειά. Η απάντηση είναι: μόνο έλληνες.

Δεν πρέπει να περιμένουμε να γίνει κάτι. Πρέπει να το προλαβαίνουμε.

Δεν φοβάμαι. Βγαίνω, πάω σε πορείες, μιλάω με κόσμο. Γιατί έτσι καταλαβαίνω τι γίνεται. Αυτό πρέπει να κάνουμε. Όταν μιλάω, δεν λέω ότι είμαι σενεγαλέζος, λέω ότι είμαι ένας που ζει στον κόσμο: όπου πάω, θέλω να ζω. Τα σύνορα τα δημιούργησαν οι άνθρωποι, πρέπει να είναι ελεύθερα."

τους συλληφθέντες της ασοεε!

did you hear the news?

Το ακούς από διάφορες μεριές τον τελευταίο καιρό είτε στις σχολές από μεμονωμένους φοιτητές ή από κομματικές παρατάξεις είτε εκτός σχολών από media ή "πρωτοβουλίες νέων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης" τύπου facebook. "Εδώ θα μείνουμε" ή "Εγώ θα μείνω - να τους δω να φεύγουν" είναι το κύριο μότο που διαφημίζουν: επικαλούνται ένα αίσθημα πατριωτικού ή και αντιστασιακού καθήκοντος που πρέπει να ακολουθήσουν οι νέοι, και βασικά, οι νέοι πτυχιούχοι "μας". Οι επιστήμονες να μείνουν στη πατρίδα-τόσα έχει επενδύσει πάνω τους!

Όταν ο συντηρητισμός και ο πατριωτισμός παντρεύονται, γεννούν χρήσιμες ιδεολογικές ηλιθιότητες. Μείνε, λένε, να βοηθήσεις στην ανάπτυξη του τόπου σου και εννοούν να βάλεις τζάμπα πλάτη όπου κι αν δουλέψεις και, φυσικά, να μείνεις στους γονείς σου. Μπορεί το πτυχίο σου να μην πιάνει μια και να είσαι και άνεργος, αλλά είναι παραίτηση και προδοσία για το όνειρό σου να τα "παρατάς και να φεύγεις" να δουλέψεις στο εξωτερικό. Εννοούν, στη τελική, ότι η πατρίδα σου και η οικογένεια σου έχουν επενδύσει χρήματα και χρόνο και έχουν από σένα προσδοκίες. Προσδοκίες, που πρέπει να τις μοιράζεσαι μαζί τους και να τις κυνηγάς μια ζωή. Με λίγα λόγια, τους χρωστάς και τους ανήκεις!

Το ενδιαφέρον, όμως, είναι ότι αυτή η επιχειρηματολογία της "εθνικής προδοσίας" ταιριάζει γάντι με την ρατσιστική επιχειρηματολογία ενάντια στους μετανάστες εργάτες που έχουν φύγει από την χώρα τους και δουλεύουν εδώ και χρόνια στην ελλάδα. Πολλοί από αυτούς είχαν και πτυχία, αλλά "δεν έκατσαν εκεί να αντισταθούν" λένε κάποιοι υποτιμητικά αγνοώντας τις συνθήκες των χωρών προέλευσής τους. Ήρθαν εδώ να " μας πάρουν τις δουλειές", συμπληρώνουν οι ρατσιστές. Έτσι, "εμείς δεν θα γίνουμε μετανάστες" ήταν η κραυγή νίκης όλων όσων έβλεπαν την τύχη τους μέσα στον ελληνικό ρατσιστικό βούρκο. Φυσικά, εννοούσαν ότι δεν θα γίνουν ούτε εργάτες.

Ανήκει, όμως, στη συνείδηση της τάξης μας η βεβαιότητα πως τα αφεντικά μάς θέλουν διαιρεμένους. Οι διάφορες αντι-εργατικές ιδεολογίες (και η εθνολαγνεία είναι μία από αυτές) αποσκοπούν στον όσο τον δυνατό καλύτερο έλεγχό μας. Και στο στοχεύουν, τελικά, στην υποτίμηση της ίδιας μας της ζωής.

ξανά και ξανά,

είμαστε όλοι μετανάστες εργάτες!

και στο διάολο το εθνικό συμφέρον!